

AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET

November 30., szombat délután

Aki eljött, hogy megkeresse és megváltsa az elveszetteket, életét adta az emberért... Együttérzése és szeretete semmihez sem fogható, és Ő mindent megtett az emberek érdekében, hogy senki se vesszen el. Isten Fia, a világ világossága eljött földünkre, hogy átkarolja és magához vonzza az egész világot, és egyesítse az emberiséget, mely Sátán ellenőrzése és hatalma alatt áll. Mindenkit hív: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.” (Mt 11:28–29) Ekképpen egyesíti mindazokat önmagával, akik szeretnének hozzá jönni. Jelét helyezi rájuk: a szent szombat iránti engedelmesség és hűség jelét. – *The Upward Look*, 285. o.

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) E szavak szemet nyitogatnak mindenkinek, aki látni akar. Isten ismerete olyan ismeret, amelyet nem kell hátrahagynunk, amikor lezárul a próbaidőnk. Ez olyan ismeret, amely a világ számára és számunkra is egyen-egyenként, a legmaradandóbb hasznot hozza. Akkor pedig miért tegyük Isten szavát a háttérbe, amikor üdvösségre bölccsé tehet bennünket? „Annak okáért annál is inkább szükséges nekünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk.” (...) A Biblia tele van Isten ismeretével, és alkalmas arra, hogy annak tanulmányozóját e földi és az örök életre hasznosra tanítsa. [...]

Tanúsítsunk érdeklődést az Írások iránt. Olvassuk és tanulmányozzuk őket szorgalmasan. „...azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek” – mondta Krisztus –, „és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam” (Jn 5:39). Számunkra mindent jelent, ha tapasztalatot és személyes ismeretet szerzünk Istenről és Jézus Krisztusról, „akit Ő küldött”.

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) – *A keresztény nevelés alapjai*, 403–404. o.

Tekints Jézusra, a mennyei Fenségre. Mit látsz az Ő élettörténetében? Emberi testbe öltöztetett Istenségét, szüntelen alázatos életét, irgalmas cselekedeteket, állandó leereszkedést a mennyei udvarokból az átoktól perzselt és tönkretett világunkba, amely nem volt méltó a jelenlétére. És Ő épp ide szállt alá egyre mélyebbre, szolgálai formát öltött, elszenvedte a megvetést, de mivel az övéi nem fogadták be, helyről helyre kellett járnia, hogy mentse az életét, míg végül elárulták, meggyalázták és keresztre szegezték. [...]

Ne halogasd az időt, ne engedd, hogy egy nap is elmúljon, hanem úgy, ahogy vagy, gyengeségeiddel és méltatlansággal késedelem nélkül jöjj hozzá most! – *That I May Know Him*, 56. o.

December 1., vasárnap

Krisztus elmondta tanítványainak, hogy a lábmosás nem tisztítja meg őket a bűntől, ellenben az alázatosság eme szertartása próbára teszi a szívüket, s megmutatkozik, hogy tiszta-e. Ha a szívük megtisztult, akkor már csak meg kell mutatkoznia annak ebben a szertartásban. Jézus megmosta Júdás lábait, de így szólt: „Nem vagytok mindnyájan tiszták.” Júdás egy áruló ember szívét hozta el erre az alkalomra, de Jézus Krisztus nyilvánvalóvá tette, hogy tudja Júdásról, ő fogja elárulni Urát, és számára a szertartás nem hozta el lelkének a megtisztulását. [...]

Jézus példája arra tanít bennünket, hogy a lábmosást nem szabad halogatni csak azért, mert egyesek, akik magukat kereszténynek vallják, nem tisztultak meg a bűneiktől. Krisztus ismerte Júdás szívét, mégis megmosta a lábait. A végtelen szeretet nem vezethette Júdást megtérésre, és nem menthette meg ettől a végzetes cselekedettől... Ez volt Jézus szeretetének utolsó cselekedete, amit megtehetett Júdásért. Végtelen szeretete nem kényszeríthette arra Júdást, hogy térjen meg, vallja meg a bűneit, hogy üdvösséget nyerjen. Jézus minden lehetőséget megadott számára. Semmit sem mulasztott el abból, amit megtehetett, hogy kimentse őt Sátán karmaiból. – *The Review and Herald*, 1898. június 14.

A lábmosás a szolgálat szertartása. Az Úr azt akarja, hogy mindenki tanulja meg és gyakorolja ezt a leckét. Amikor helyesen végzik a szertartást, Isten gyermekei szent kapcsolatba kerülnek, hogy egymás segítségére és áldására legyenek.

Krisztus példát állított elénk, hogy az önmagasztalást erősítő bűnös szívben lakozó önzés ne vezesse félre népét. Ezt a lépést nem bízta emberre. Olyan fontosnak tartotta, hogy Ő, aki Istennel egyenlő, mosta meg tanítványai lábát (idézi: Jn 13:13–17). – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1138. o.

Mikor Jézus körülkötötte magát a kendővel, hogy lemossa a port a lábukról, akkor ezzel a cselekedetével az elidegenedést, a féltékenységet és a gőgöt kívánta lemosni a szívükről. Ez sokkal több következménnyel járt együtt, mint poros lábuk lemosása. Azzal a lelkiállattal, amellyel akkor és ott rendelkeztek, még egyikük sem készült fel a Krisztussal való közösségre. Amíg nem jutottak el Krisztus segítségével az aláztosság és a szeretet állapotába, addig valójában még nem készültek fel arra, hogy részt vegyenek a húsvéti vacsorán, vagy részesüljenek ebben az emlékszolgálatban, amelyet Krisztus éppen meg akart alapítani. Szívüknek meg kellett tisztulnia. A büszkeség, a haszonlesés széthúzást és gyűlöletet teremt, Jézus azonban mindezt lemosta róluk, mivel legmósta a lábukat. Ez érzéseik változását idézte elő. Jézus, mikor rájuk tekintett, már azt mondhatta nekik: „Ti is tiszták vagytok.” (Jn 13:10) Most már egy szívvel és szeretettel voltak egymás iránt. Alázatosakká és taníthatókká váltak. Júdást kivéve mindegyikük hajlamos volt arra, hogy egy másiknak adja át a magasabb rendű helyet. Most már szelíd és hálás szívvel el tudták fogadni Krisztus szavait. – *Jézus élete*, 646. o.

December 2., hétfő

Kedves szavakkal szólt hozzájuk: „Fiaim, egy kevés ideig még veletek vagyok. Kerestek majd engem, de amiként a zsidóknak mondtam, hogy: ahová én megyek, ti nem jöhettek, most néktek is mondom.” (Jn 13:33)

A tanítványok nem ujjongtak, mikor ezt hallották. Félelem fogta el őket. Szorosan Jézus körül tömörültek össze... Sötétek voltak azok az előjelek, amelyek betöltötték a szívüket.

Az Üdvözítő hozzájuk intézett szavai azonban tele voltak reménységgel. Jézus tudta, hogy ellenség támadja meg őket, és a Sátán fortélyla

sikeres azokkal szemben, akiket lesújtanak a nehézségek. Azért gondolataikat elterelte a láthatókról a láthatatlanokra (vö. 2Kor 4:18). Földi számkivetésük helyéről a mennyei otthonukra fordította tekintetüket.

„Ne nyugtalanodjék a ti szívetek – mondotta nekik –, higgyetek Istenben és higgyetek énbennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. És hogy hová megyek én, tudjátok; az utat is tudjátok.” (Jn 14:1–4)... Krisztus eltávozásának a célja éppen az ellenkezője volt annak, amitől a tanítványok féltek. Krisztus eltávozása nem a tőlük és a világtól való végleges elkülönülését jelentette. Csak azért távozott el tőlük, mert helyet szándékozott készíteni számukra, hogy azután ismét eljöhessen hozzájuk, és magához fogadhassa őket. Miközben lakóhelyet épített számukra, nekik a jellemüket kellett az isteni hasonlóság szerint formálni. – *Jézus élete*, 662–663. o.

Péter megőrizte szívében a Krisztus újra jövetelére vonatkozó élő reménységet, és biztosította a gyülekezetet, miszerint a Megváltó ígérete – „És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket” (Jn 14:3) – egészen bizonyosan beteljesül. Ha a megpróbáltatnak és hűségeseznek úgy tűnik fel, hogy az Úr sokáig késik eljövetelével, az apostol biztosítja őket: „Nem késik el az ígérettel az Úr; mint némelyek késelemnek tartják, hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.” – *Az apostolok története*, 536. o.

Ha Krisztust szemléljük, a szeretet felmérhetetlen tengerének partján időzünk. Szeretnénk elbeszélni ezt a szeretetet, de szavaink elégtelennek bizonyulnak. Elmondjuk földi életét, érettünk hozott áldozatát, közbenjárói tevékenységét fenn a mennyben, valamint azt, hogy lakhelyeket készít azok számára, akik Őt szeretik. Ha mindez elvonul előttünk, akkor felkiáltunk: Ő, mily nagy és mélységes Krisztus szeretete! „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért... Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1Jn 4:10; 3:1) – *Az apostolok története*, 333–334. o.

December 3., kedd

A tanítványok mégis megzavarodtak. Tamás, akit mindig kínoztak a kétségek, ezt mondta Jézusnak: „Uram, nem tudjuk hová mégy; mi módon tudhatjuk azért az utat? Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam. Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is, és mostantól fogva ismeritek őt és láttátok őt.” (Jn 14: 5–7)

Nem sok út vezet a mennybe. Senki sem választhatja meg a maga útját. Krisztus azt mondja: „Én vagyok az út [...] senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.” (Jn 14:6) Mióta az első evangéliumi beszéd elhangzott, mikor az Édenkertben Isten kijelentette, hogy az asszony magva összezúzza a kígyó fejét, akkor Isten tulajdonképpen Krisztust emelte fel útként, igazságként és életként. Krisztus volt az út, mikor Ádám élt, mikor Ábel Istennek ajándékozta a leölt bárány véré, ábrázolva a Megváltó véré. Krisztus volt az út, amelyen Isten megvédte a pátriárkákat és a prófétákat. Számunkra is egyedül Krisztus az az út, amelyen járva eljuthatunk az Atyához. – *Jézus élete*, 663. o.

„Uram, mutasd meg nekünk az Atyát – mondta Filep –, és elég nekünk! Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mi módon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed-é, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van?” (Jn 14:8–10)

A tanítványok még mindig nem értették azt, amit Istenhez való viszonyáról mondott Krisztus. Tanításai közül sok még mindig homályos volt előttük. Krisztus azt akarta, hogy világosabb és határozottabb ismeretük legyen Istenről. [...]

Amikor pünkösd napján a Szentlélek kiáradt a tanítványokra, jobban megértették azokat az igazságokat, amelyeket Krisztus példázatokban mondott. Sok titokzatosnak tűnő tanítását fogták fel ekkor. De még mindig nem valósult meg teljesen, amit Krisztus nekik ígért. Megtudták Istenről mindazt, amit el tudtak hordozni, de Krisztus ígérete – hogy világosan megmutatja nekik az Atyát – még nem teljesedett. Sőt még ma sem. Isten-ismeretünk csak részleges és fogyatékos. Amikor a küzdelem véget ér, és az ember Krisztus Jézus az Atya előtt vállalja hűségese munkásait, akik egy bűnös világban bizonyosságot tettek róla, akkor világosan látják azt, ami most még titok volt nekik. – *A nagy Orvos lábnymán*, 420. o.

Jézus csodálatos, jelentős igazságról beszélt, amikor így szólt: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet.” Az emberi bűn szakadékot képezett a föld és a menny között, a véges ember és a végtelen Isten között... Jézus azonban hidat épített a szakadék fölé, és lehetővé tette, hogy az ember Isten elé járuljon. – *The Review and Herald*, 1890. november 11.

December 4., szerda

A Jézus Krisztusban elrejtett és általa megismerhető igazság végtelen. A Szentírás olyan forrás, amely állandóan mélyül és szélesedik a mélységeibe tekintő ember előtt. Ebben az életben nem fogjuk megérteni, hogy Isten miként tudta odaadni Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Az Atya szeretetének titka rejtve marad ezen a földön. Megváltónknak világunkban végzett munkája olyan téma – és az is lesz mindig –, amely teljesen igénybe veszi képzeletünket. Az ember minden értelmi képességét próbára téve megkísérelhet e titok mélyére hatolni, de beleszédül, és elfárad. A legigyekezőbb kutató is végtelen, parttalan tengert lát maga előtt. – *Krisztus példázatai*, 128. o.

Olyan időben élünk, mikor Sátán minden erejével legyőzni, csüggeszteni igyekszik Isten szolgáit. Nekünk mégsem szabad leroskadnunk, elcsüggednünk. Bízunk nagyobb hittel Istenben. Bízunk élő szavában. Ha nem ragadjuk meg szilárdabban a mennyet, soha nem állunk ellene a sötétség erőinek, melyek a munka összes ágában előre törnek.

A föld víztárolói gyakran üresek lesznek, vizük kiszárad, Krisztusban viszont élő forrás van, melyből szüntelenül meríthetünk. Akármennyit merítünk, s adunk másoknak, mégis bőven marad. Ne féljünk, nem fogy el, hiszen Krisztus az igazság kimeríthetetlen kútforrása. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 7. köt., 276. o.

Amikor Ádám bűne reménytelen csüggedésbe hajtotta az emberi fajt, Isten elfordulhatott volna a bukott lényektől. Bánhatott volna velük úgy, mint ahogyan azt, mint bűnösök, megérdemelték. Megparancsolhatta volna a mennyei angyaloknak, hogy öntsék ki a világra haragjának tüzét. Megtehetette volna, hogy ezt a sötét foltot eltörli a világ színéről. De nem ezt tette. Ahelyett, hogy eltaszított volna bennünket magától, Isten még közelebb jött a bukott emberiséghez. Odaadta Fiát,

aki a mi csontunkat és a mi testünket öltötte magára. „Az Ige testté lett, és lakozott közöttünk... igazsággal és kegyelemmel teljesen.” (Jn 1:14) Az emberekhez való kapcsolódása révén Krisztus közelebb vonta őket Istenhez. Isteni természetére öltötte az emberi természet ruháját, és bemutatta a mennyei világegyetem és az el nem bukott lények előtt, hogy mennyire szereti Isten az emberek fiait.

Isten ajándékának nagysága semmiképpen nem mérhető fel. Isten semmit nem tartott vissza tőlünk. Nem adott arra alkalmat, hogy bárki is azt mondhassa, nagyobb szeretetet is tanúsíthatott volna irántunk. Krisztus ajándékával Isten az egész mennyet nekünk ajándékozta. – *Isten csodálatos kegyelme*, 53. o.

December 5., csütörtök

Az Ige csodálatosan szépnek hirdeti az Üdvözítőt. Megnyugvás és vigasz lelhető az írásokban, melyek tele van ígéretekkel, hogy mit tesz Isten azokért, akik helyes kapcsolatra jutnak el vele. Az Ige hallása különösen a betegeket nyugtatja meg. Hiszen az írások adományával Isten az élet fájáról adott levelet az emberiségnek, s ez a fa a nemzetek gyógyulására szolgál. Az Ige olvasója vagy hallgatója hogyan veszíthetné el a mennyi dolgok iránti érdeklődését, hogyan találna szórakozást és boldogságot a világban? – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1134. o.

Isten Igéje magába foglalja az Ó- és az Újtestamentumot. Egyik sem teljes a másik nélkül. Krisztus kijelentette, hogy az ótestamentumi igazságok éppen olyan értékesek, mint az Újszövetség könyvei. Krisztus volt az ember Megváltója kezdetben is, és ma is az. [...]

Az apostolok bizonyosságot tettek Krisztus életéről, haláláról és közbenjárói munkájáról, de mindezt már korábban is hirdették a próféták. Krisztus volt a beszédtemájuk – Krisztus az Ó alázatában, fedhetetlenségében, szentségében és semmihez sem fogható szeretetében. Ahhoz, hogy a maga teljességében hirdethessék az evangéliumot, úgy kellett bemutatniuk az Üdvözítőt, amint ki volt nyilatkoztatva Krisztus életében és tanításaiban, és ahogy hirdették azt az ótestamentumi próféták, valamint ahogy minderre rámutatott az áldozati rendszer. [...]

Az igazság valamilyen mértékben minden időben újabb fejlődési szakaszba jutott, Istennek minden nemzedék számára volt üzenete. A régi igazságok mind fontosak; az új igazság pedig nem független

a régítől, hanem kiegészíti azt. Csak akkor érthetjük meg az újat, ha megértjük a régit. Amikor Krisztus próbálta elmagyarázni a tanítványoknak a feltámadásával kapcsolatos igazságokat, „elkezdvén Mózes-től és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, amik őfelőle megíratnak” (Lk 24:27). A régi igazságot csak az újonnan felfedezett igazság dicsőítheti meg. – *Lift Him Up*, 306. o.

Pál Thessalonikában elmondott prédikációiban utalt az ótestamenti prófeciákra, amelyek a Messiásra vonatkoznak. Krisztus felvilágosította tanítványait e prófeciák tekintetében, „és megmagyarázta nekik, kezdve Mózes-től, az összes prófétákon át az írásokat, melyek róla szóltak” (Lk 24:27). Péter is így cselekedett, midőn prédikációiban Krisztusról szóló bizonyítékait az Ótestamentumból vette. István ugyanezt az utat járta, és így Pál is azokra a szövegekre hivatkozott, amelyek előre megjövendölték Krisztus születését, szenvedését, halálát, feltámadását és mennybemenetelét. Mózes és a próféták ihletett bizonyítékai alapján világosan kimutatta, hogy a názáreti Jézus a Messiás; és egyszersmind bebizonyította, hogy Krisztus szólt Ádám napjai óta a pátriárkák és próféták által. – *Az apostolok története*, 221. o.